

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: nezl. **Z. D.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 10 A 206/2014 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Předmětným usnesením městský soud nepřiznal stěžovatelce osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2014, č. j. S-MHMP 1358551/2014/1 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí ředitelky Základní školy a Mateřské školy Fryčovická o nepřijetí stěžovatelky k předškolnímu vzdělávání.

Žádost o osvobození od soudních poplatků odůvodnila stěžovatelka tím, že jako nezletilá nemá žádné příjmy ani majetek, z něhož by mohla soudní poplatky hradit. Městský soud ohledně sporné otázky v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že stěžovatelka prokázala, že její osobní majetkové poměry zakládají podmínky pro osvobození od soudního poplatku, neboť již z důvodu svého věku (nar. 2012) nevlastní žádný majetek, avšak podle názoru městského soudu je třeba zohlednit také vyživovací povinnost rodičů k dítěti. Proto je nutné při posuzování majetkových poměrů stěžovatelky ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přihlídnout také k majetkovým poměrům rodičů nezletilé stěžovatelky. Dále městský soud uvedl, že pokud zákonný zástupce

stěžovatelky akcentuje (ne)ochotu rodičů se finančně podílet na výkonu práva stěžovatelky domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí o nepřijetí do mateřské školy, pomíjí, že vzhledem k věku stěžovatelky je výkon práva domáhat se soudního přezkumu v dispozici jejího zákonného zástupce. Podání žaloby zákonným zástupcem (otcem) stěžovatelky je projevem vůle tohoto zástupce vykonat právo (povinnost) rodičovské odpovědnosti dle § 875 a násl. zákona č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „o. z.“), se kterým je spojena povinnost zaplatit soudní poplatek a tomu odpovídající vyživovací povinnost rodiče, který jako zákonný zástupce žalobu za nezletilou stěžovatelku podal. Městský soud pak stěžovatelce osvobození od soudního poplatku nepřiznal, neboť stěžovatelka neprokázala své majetkové poměry, které jsou určeny majetkovými poměry rodičů (resp. jejího otce), když městský soud tvrzení stěžovatelky o příjmu jejího otce za poslední zdaňovací období ve výši 23 627 Kč pro tři osoby společně se splácením hypotečního úvěru nepovažoval za věrohodné, přičemž přes výzvu městského soudu tvrzení o příjmech otce nebyla doplněna.

Stěžovatelka usnesení městského soudu napadla kasační stížností, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka konkrétně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nelze přehlédnout vyživovací povinnost rodičů k dítěti, proto je nutné při posuzování majetkových poměrů nezletilé stěžovatelky přihlídnout také k majetkovým poměrům jejích rodičů. Podle názoru stěžovatelky dle § 36 odst. 3 s. ř. s. má pouze účastník povinnost doložit nedostatek prostředků a vyživovací povinnost rodičů k dítěti nelze dle stěžovatelky účelově rozšiřovat tak, že bude pokrývat každý výdaj, který je dítěti ku prospěchu, ač s ním například rodič nesouhlasí. Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že pouze její majetek a její příjmy jsou rozhodné pro posouzení toho, zda disponuje dostatečnými prostředky k úhradě soudního poplatku.

Nepřezkoumatelnost napadeného usnesení stěžovatelka spatřuje v závěru městského soudu o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky o výši ročního příjmu otce (23 627 Kč) ze samostatně výdělečné činnosti. Stěžovatelka v uvedené souvislosti argumentuje, že městským soudem zasláný formulář „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ se dotazuje na průměrnou mzdu rodičů stěžovatelky za předcházející kalendářní čtvrtletí a nezjišťuje plat, odměny či funkční požitky. Zástupce stěžovatelky pravdivě vyplnil, že výše příjmů z jeho podnikatelské činnosti za poslední zdaňovací období činila 23 627 Kč a jako osoba, která nepobírá mzdu, ale plat a odměnu za výkon funkce, rádek dotazující se na výši čisté měsíční mzdy ponechal prázdný.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení ve výroku změnil tak, že se stěžovatelce přiznává osvobození od soudních poplatků.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.).

pokračování

Zdejší soud v nyní projednávané věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti, neboť žádost o osvobození od soudních poplatků svojí povahou není návrhem na zahájení řízení ve věci samé ani nepatří mezi jiné zpoplatněné návrhy či úkony vyjmenované v zákoně o soudních poplatcích; jedná se jen o procesní návrh podaný v probíhajícím řízení o žalobě, které je zpoplatněno a za něj má být poplatek vybrán. „Řízení“ o této žádosti tak není spojeno s další poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s) a zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podala rovněž z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval touto námitkou, neboť pokud by uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti napadeného usnesení vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257) či náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz], dle kterých jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy ČR), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je rovněž povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud nepominul ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil: „*Odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Ostatně Ústavní soud také v náleží ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, konstatoval: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly [...]. Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se již dříve zabýval také Nejvyšší správní soud. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž zdejší soud uvedl: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů [...], jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení*

provedeny.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, uvedl: „*Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, Nejvyšší správní soud judikoval: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplyvá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.*“

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak o něm uvážil. Tyto náležitosti v projednávané věci usnesení městského soudu splňuje.

Z napadeného usnesení je zřejmé podle jakých zákonných ustanovení městský soud žádost stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků posuzoval, proč vycházel i z majetkových a příjmových poměrů rodičů stěžovatelky, z jakých důvodů má argumentaci stěžovatelky za mylnou, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl k závěru o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky o příjmových a majetkových poměrech jejího otce a z jakých důvodů stěžovatelce osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Odůvodnění napadeného usnesení tedy obtojí z pohledu zákonnosti i ústavnosti.

Dále stěžovatelka namítala, že pro rozhodnutí o její žádosti jsou rozhodné výlučně její příjmové a majetkové poměry.

Individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), který by mu případně znemožnil přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li proto zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Pro částečné osvobození od soudních poplatků tak účastník musí jednak doložit, že nemá dostatečné prostředky, jeho návrh nesmí být zjevně neúspěšný a současně účastník o osvobození od soudních poplatků musí požádat. Soud je povinen v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2012, č. j. 1 As 35/2012 – 32, pak plyne, že v případě žádosti o osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. je soud povinen hodnotit konkrétní specifické okolnosti žádosti a individuální poměry žadatele i tehdy, pokud je žadatel nezletilý. Splnění podmínek pro úplné

pokračování

osvobození od soudních poplatků nelze u nezletilého vždy bez dalšího předpokládat. Pro přiznání úplného osvobození od soudních poplatků je dále třeba, aby zde navíc existovaly zvlášť závažné důvody pro takové osvobození.

Při zkoumání existence předpokladu nedostatku prostředků je dále potřebné zdůraznit, že účastníka (stěžovatelku) zatěžuje jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. Jestliže tedy chce být účastník ohledně své žádosti o osvobození od soudních poplatků úspěšný, musí jednak uvést, v čem spatřuje svůj nedostatek prostředků, který vede k tomu, že nemůže soudní poplatek uhradit, jednak musí takové tvrzení řádně doložit. Právní úprava institutu individuálního osvobození od soudních poplatků neukládá soudu povinnost, aby sám za účastníka vyhledával další skutečnosti, které mají jeho nedostatek prostředků k uhrazení soudního poplatku dokládat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Ans 2/2007 – 51). Při úvaze o splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků vychází soud ze žádosti a dokladů účastníka řízení, případně z dalších skutečností, jsou-li mu známy, např. z jiného řízení. Přitom váží jednak výši soudního poplatku a veškeré skutečnosti, které se sporem souvisí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 – 95).

V nyní projednávané věci stěžovatelka v potvrzení o příjmu uvedla, že nevlastní žádný majetek, její matka nemá žádné příjmy z důvodu rodičovské dovolené a její otec za poslední zdaňovací období dosáhl příjmu 23 627 Kč, přičemž splácí hypoteční úvěr na byt. K výzvě městského soudu ze dne 16. 3. 2015, ve které byla poučena o tom, že pokud nedoplní svá tvrzení, městský soud její žádost zamítne, stěžovatelka (resp. její otec jako její zákonný zástupce) odmítla předložit listiny prokazující výši měsíční splátky hypotéky, příspěvku spojeného se členstvím ve společenství vlastníků bytových jednotek a souhrnný výpis z účtu svého otce za léta 2014 a 2015, ze kterého bude zřejmý nejen konečný zůstatek, ale také souhrn příjmů a výdajů. Své odmítnutí stěžovatelka zdůvodnila tím, že účastníkem řízení je pouze ona, proto mají být zkoumány jen její poměry.

S názorem stěžovatelky nelze zcela souhlasit. Nezletilá stěžovatelka je svou výživou závislá na svých rodičích, přičemž její odůvodněné potřeby mají být podle § 913 o. z. kryty výživným v plném rozsahu. Jde přitom nejen o běžné denní potřeby, které reflektují konkrétní životní situaci stěžovatelky, ale kryty mají být i potřeby mimořádné (související kupř. s mimořádnou životní situací - nemocí, úrazem, rodinným postavením apod.), jsou-li odůvodněné. Nepochybně existují životní situace člověka (nepříznivý či zhoršující se zdravotní stav), kdy odůvodněné potřeby oprávněného nutně (legitimně) překročí jeho jinak obvyklý standard. Hledisko odůvodněných potřeb dítěte tak ustupuje před zákonným hlediskem zásadně shodné životní úrovně dítěte s rodiči ve smyslu § 915 o. z. (srov. komentář k § 913 o. z., Švestka, J; Dvořák, J; Fiala, J; Zuklínová, M. a kol Občanský zákoník. Komentář. Svazek II. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2014, s. 567).

Stěžovatelka se dle obsahu žaloby nachází v situaci, kdy rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitelky Základní školy a Mateřské školy Fryčovická o nepřijetí stěžovatelky k předškolnímu vzdělávání. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka, která je zastoupena svým otcem jako zákonným zástupcem, brání správní žalobou. Jde tedy o jednu z výše zmiňovaných životních situací, kdy odůvodněné potřeby stěžovatelky z hlediska vyživovací povinnosti rodičů k dětem legitimně překročily obvyklou míru a lze proto dovodit, že na straně nezletilé stěžovatelky existuje odůvodněná potřeba spočívající v nutnosti zaplatit soudní poplatek ve výši 3000 Kč z podané žaloby, a to tím spíše, že podání žaloby zákonným zástupcem stěžovatelky (jejím otcem) představuje výkon rodičovské odpovědnosti ve smyslu § 875 a násl. o. z.

Z výše uvedeného je tedy zřejmá nedůvodnost kasační námitky stěžovatelky, že předmětem posouzení mohou být jen její poměry a nikoliv poměry jejích rodičů, zejména jejího otce, který v jejím zastoupení v rámci výkonu rodičovské odpovědnosti předmětnou žalobu podal a který má nepochybně ke stěžovatelce vyživovací povinnost.

Není v této souvislosti přílehlavá ani argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti, že pokud by v daném případě zájmy stěžovatelky hájil opatrovník, neznamenalo by to, že úspěšnost žádosti o osvobození od soudních poplatků bude závislá na tom, jak vysoké příjmy bude mít. Rovněž v takovém případě by se totiž soud musel zabývat konkrétními okolnostmi a posuzovat, zda osobní, rodinné, majetkové a příjmové poměry stěžovatelky umožňují osvobození od soudních poplatků. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že každý případ rozhodování o osvobození od soudních poplatků je vždy zcela individuální. Poukazuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti také na řízení o návrhu nezletilého na přiznání svéprávnosti podle § 37 odst. 1 o. z., jsou její úvahy o povinnosti rodičů platit v rámci vyživovací povinnosti soudní poplatek za nezletilého navrhovatele, přestože s jeho návrhem nesouhlasí, irelevantní, neboť řízení ve věcech svéprávnosti jsou podle § 11 odst. 1 písm. f) zákona o soudních poplatcích od soudních poplatků osvobozena.

S ohledem na výše uvedené je tedy v tomto konkrétním případě nutné se zabývat také majetkovými a příjmovými poměry rodičů stěžovatelky a rozsahem jejich vyživovací povinnosti k nezletilé stěžovatelce (nikoli dalších osob, jak dříve argumentovala stěžovatelka), jak správně učinil městský soud. Matka stěžovatelky podle údajů uvedených stěžovatelkou nedosahuje žádných příjmů. Nejvyšší správní soud se pak z hlediska posouzení skutečného příjmu otce stěžovatelky ztotožňuje s úvahami městského soudu. Tvzení stěžovatelky o příjmu jejího otce za poslední zdaňovací období ve výši 23 627 Kč pro tři osoby společně se splácením hypotečního úvěru totiž nelze za situace, kdy přes výzvu městského soudu stěžovatelka odmítla konkretizovat měsíční splátku hypotéky, další náklady spojené s bydlením (např. příspěvky do fondu oprav) a souhrn příjmů a výdajů svého otce, považovat za úplné a věrohodné. Závěr o neúplnosti a nevěrohodnosti uváděných příjmových poměrů otce ostatně potvrzuje sama stěžovatelka v kasační stížnosti, když s poukazem na údajně zmatečné znění formuláře „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ uvádí, že obsahuje pouze dotaz na průměrnou čistou mzdu rodičů stěžovatelky za předcházející kalendářní čtvrtletí a nezjišťuje dosahovaný plat, odměny či funkční požitky. Otec stěžovatelky tedy vyplnil, že výše příjmu z jeho podnikatelské činnosti za poslední zdaňovací období činila 23 627 Kč a jako osoba, která nepobírá mzdu, ale plat a odměnu za výkon funkce, řádek dotazující se na výši čisté mzdy ponechal prázdný. Stěžovatelka, resp. její zákonný zástupce, ovšem ani v kasační stížnosti neuvedl, jakou částku uvedený plat a odměna představuje. V této souvislosti neobstojí ani námitka stěžovatelky o „zmatečnosti“ uvedeného formuláře, neboť tento formulář obsahuje rovněž řádek označený jako „Jiné příjmy (druh a výše)“ v rámci kterého nepochybně stěžovatelce (jejímu zákonnému zástupci) nic nebránilo v uvedení platu a odměny otce stěžovatelky, což se však ani dodatečně nestalo. Předmětná námitka stěžovatelky je tedy pouze účelová.

Na základě výše uvedeného je tak zcela zjevné, že ani přes výzvu městského soudu ze dne 16. 3. 2015 nebyly uvedeny všechny příjmy otce stěžovatelky tak, aby bylo možno objektivně posoudit, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, přestože byla v uvedené výzvě poučena také o tom, že pokud svou žádost o osvobození od soudních poplatků o konkrétně ve výzvě uvedené údaje nedoplní, bude její žádost zamítnuta. Za této situace ovšem nelze stěžovatelce osvobození od soudních poplatků přiznat, jak správně městský soud dovodil.

pokračování

Na závěr je třeba také zdůraznit, že na projednávanou věc nebylo možné aplikovat veškerou předcházející judikaturu zdejšího soudu vztahující se k osvobození dětí od soudních poplatků (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 4 Azs 20/2010 – 64), neboť podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků, za jejichž účinnosti byla tato judikatura tvořena, byly odlišné od nyní účinné úpravy. Podle ní je osvobození od soudních poplatků výjimečným institutem, který lze uplatnit pouze za existence zvlášť závažných důvodů. Ty ostatně v nyní projednávané věci stěžovatelkou nebyly ani tvrzeny, natož prokázány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2012, č. j. 1 As 35/2012 – 32).

Závěr

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu